

Sygn. akt IV KZ 38/20

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **M. B.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 1 grudnia 2020r.

zażalenia wnioskodawcy na zarządzenie upoważnionego Sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 lipca 2020 r. o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

na podstawie: art. 437§1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 14 lipca 2020r. upoważniony Sędzia Sądu Apelacyjnego w (...) odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego osobiście przez skazanego M. B. a dotyczącego sprawy zakończonej wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 30 października 2017r., sygn. akt II K (...), utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 6 lutego 2018r., sygn. akt XXIII Ka (...), z uwagi na fakt, iż skazany nie uzupełnił braku formalnego wniosku poprzez sporządzenie i podpisanie go przez adwokata.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł wnioskodawca.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie wnioskodawcy nie jest zasadne.

Zgodnie z treścią art. 545§2 k.p.k., jeżeli wniosek o wznowienie postępowania nie pochodzi od prokuratora, Prokuratora Generalnego albo

Rzecznika Praw Obywatelskich, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego.

Jak wynika z akt sprawy, wnioskodawcy wyznaczono pełnomocnika z urzędu dla potrzeb postępowania wznowieniowego do sprawy o sygn. akt II K (...) (XXIII Ka (...)). Po analizie sprawy wyznaczony pełnomocnik złożył do akt sprawy opinię, w której poinformował Sąd, że nie stwierdził podstaw do złożenia stosownego wniosku. Wówczas skazany został wezwany do uzupełnienia w terminie 7 dni braku formalnego wniosku, poprzez jego sporządzenie przez obrońcę ustanowionego z wyboru, pod rygorem odmowy przyjęcia jego osobistego wniosku o wznowienie postępowania.

Wobec faktu, że skazany M. B. nie usunął wskazanego braku formalnego w wyznaczonym terminie, prawidłowo, na podstawie art. 545§1 k.p.k. w zw. z art. 530§2 k.p.k. i art. 120§2 k.p.k., odmówiono przyjęcia wniosku sporządzonego przez niego osobiście.

W zażaleniu na to zarządzenie skarżący przyznał, że nie uzupełnił braku formalnego w określonym terminie i wskazał, że nie posiada środków na wyznaczenie pełnomocnika z wyboru. Skazany ponownie odniósł się także do problematyki związanej z wydanymi w jego sprawach wyrokami, przyznając jednocześnie, że dopuścił się czynu stanowiącego przedmiot sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w B. o sygn. akt II K (...).

Podnieść zatem należy, że skazany, z uwagi na swoją sytuację finansową, korzystał w przedmiotowej sprawie z wyznaczonego obrońcy z urzędu, który, będąc całkowicie niezależny w kształtowaniu swego stanowiska procesowego od sądu, w sporządzonej opinii prawnej o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania dał wyraz swoim poglądom. Sam fakt niezgodności stanowisk prezentowanych w sprawie przez skazanego i jego pełnomocnika, nie może stanowić podstawy do wyznaczenia kolejnego obrońcy z urzędu. Sąd nie ma w tym zakresie uprawnień do kontrolowania stanowiska adwokata, tak jak w każdym innym przypadku świadczenia obrony oskarżonym. Zaistniała sytuacja nie rodzi też po stronie wnioskodawcy uprawnienia do ubiegania się o wyznaczenie mu kolejnego obrońcy z urzędu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy stwierdza, że zaskarżone zarządzenie zostało wydane w zgodzie z obowiązującymi przepisami, a zażalenie nie mogło zostać uwzględnione.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.